

L'ostal abandonat

Sortiguèrem. Lo malaut anava davant, sens ges de lum, esclarat per la luna plena, seguit de son fraire, ombra aclapada e gibosa. La maire veniá detràs, coma se repreniá una caminada antica, perduda dins un lagui sens fin, ont ni la tèrra ni l'ostal avián ges de plaça. Rebalave encara sus la parabanda. Li faguère remarcar que daissava la pòrta dubèrta. « Degun non vendrà pas », faguèt la maire, e tornèt caminar. L'ostal èra abandonat. Au travèrs dels camps desèrts, la vida dels òmes se retirava d'el. Coma d'encantadas qu'un mot de Merlin n'aviá fach de figuèiras o de lindaus, las pèiras d'aquel desèrt èran demoradas presonièiras dels encantaments umans. Las avián cambiadas en aquel ostal, e, de sègles de temps l'emascament aviá jogat. Ara veniá lo defèci dels encantaires. Lo conjur èra romput. Las pèiras, à bèles paucs, lo jove temps las fariá liuras ; anirián rejónher lo clapàs. Me virère. Vegère per la pòrta una brasa encara que lusissiá. La cendre s'anava refrejar per sempre mai. Darrièr pas sus lo lindau, darrièr còp d'uòlh, darrièra luna a quau daissàvem aquelas pèiras abandonadas als jòcs fosques o clars de las ensenhas. Sus lo planòu grand passèt un alen, sens bruch. Semblava que venguèsse de l'alèn universal que fasiá tremolar los pichòts lums del firmament. Vencuts per la soletat e lo temps, los òmes se n'anavan, darrièrs soldats d'un brusquet mòrt. Pas gaire mai. Darrièr, la pòrta demorava badanta, dubèrta als quatre vents.

Verd paradís II, « Cendre mòrta »